

Interpel·lació al Govern sobre les desigualtats i l'índex de progrés social (tram. 300-00313/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les desigualtats i l'índex de progrés social presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula per exposar la interpel·lació el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellera. L'objectiu d'aquesta interpel·lació i de la moció que presentarem és senzill, és situar com a prioritat tant en el debat públic com en l'acció de Govern les desigualtats socials i el desenvolupament sostenible.

Els fem especialment dues propostes, eh?, que creiem que són molt senzilles, no?

La primera és acordar la realització d'un informe anual basat en els indicadors socials i ambientals, com pot ser l'índex de progrés social o altres indicadors en el mateix sentit, per mesurar la incidència i els efectes de les polítiques públiques de la Generalitat i de les lleis aprovades pel Parlament. Aquest informe hauria de servir com a referència per elaborar i avaluar els pressupostos de la Generalitat, però també el conjunt de l'activitat legislativa del Govern i d'aquest Parlament, complementant les dades macroeconòmiques que s'utilitzen habitualment. Potser, vostès ho sabran, l'índex de progrés social incorpora cinquanta-dos indicadors que contemplen qüestions molt diverses, des de la desigualtat social, l'impacte ecològic de les activitats econòmiques, l'accés a l'habitatge, l'àmbit educatiu, com la taxa d'alfabetització de la gent gran, la peritat de gènere, o fins i tot, indicadors relacionats amb la transparència i la corrupció, entre altres. Pot ser aquest indicador o l'IDEA, o altres, no?, tenim l'índex Gini, tenim l'AROE o l'índex de desenvolupament humà. Es tracta de mesurar no inversions, no despesa social, no PIB per càpita, sinó els resultats en termes de benestar de les polítiques aplicades i en quin grau donen satisfacció a les necessitats de la ciutadania. Aquesta és la primera proposta.

La segona proposta és que el Parlament realitzi un debat cada any sobre l'esmentat informe, un debat sobre els indicadors de qualitat de vida i desenvolupament sostenible, un debat sobre l'impacte de les polítiques del Govern i sobre la legislació aprovada pel Parlament. Ja li dic que aquesta no és una proposta original, a França, enguany, s'ha aprovat una llei que regula ambdues qüestions, l'informe i el debat parlamentari, es va aprovar al mes d'abril, a proposta del Grup del Verds, i obligarà el Govern francès a presentar el primer dimarts d'octubre de cada any un informe en què s'analitzin un seguit d'indicadors, doncs, sobre desigualtat social, qualitat de vida, desenvolupament sostenible i a realitzar el corresponent debat parlamentari. S'han aprovat normes similars a Alemanya, a Austràlia, a Escòcia, a Bèlgica, Nova Zelanda i parteixen de la idea que els indicadors macroeconòmics, com el PIB, són molt insuficients per

mesurar el rendiment econòmic i el progrés social i l'impacte real de les mesures aprovades pel Govern.

Per què fem aquesta proposta? Són propostes que, en elles mateixes, no suposen un canvi de polítiques, no?, un canvi polític requeriria uns altres pressupostos i, a parer nostre, també unes altres majories de Govern, però poden suposar l'inici d'un canvi de prioritats i d'un canvi de perspectiva.

Miri, fem aquesta modesta proposta per quatre raons.

La primera és perquè estem en una situació d'emergència social i ambiental, les dades d'ONG, instituts d'estadística, institucions públiques diverses són aclaparadores. Segons la taxa AROPE de risc de pobresa, a Catalunya, el 2014, estem en el 21,8 per cent, aproximadament deuen ser 1.600.000 persones; a Catalunya, hi ha una mitjana diària de 48 desnonaments cada dia; a Catalunya, hi ha 220.000 llars amb tots els seus membres sense feina; hi ha un preocupant índex de pobresa infantil, el 26,4 per cent, un 8,8 més que el 2008. A la ciutat de Barcelona, la diferència entre els barris més rics i els més pobres no ha deixat d'augmentar; als barris, per sobre de cent –a la mitjana cent–, han incrementat la renda per càpita, els que estan per sota l'han reduït, dels 73 barris que té Barcelona, 55 estan per sota de la renda mitjana. A l'àrea metropolitana, estem en desigualtat socials a l'any 95, han retrocedit a l'any 95. La diferència d'esperança de vida entre els barris més rics i els més pobres és de 8 anys. Les dades són aclaparadores. I, per cert, qui realitza un estudi empíric i concret, molt concret, sobre una de les dimensions de la pobresa i l'exclusió social, és el que fa la Fundació Arrels, sobre el sensellarisme. Ara fa uns dies, no?, que es va fer el recompte, que haurien de fer, creiem nosaltres, les administracions públiques i va constatar que a Barcelona viuen sense sostre, en aquests moments, unes 900 persones, no?

Però també hi ha dades ambientals preocupants dels darrers 15 anys, els més calorosos han estat, des que hi ha mesures, els d'aquest segle, els darrers 14 anys, no? O l'efecte de la contaminació. A l'Estat espanyol, hi ha 20.000 morts anuals relacionades amb la contaminació de l'aire, 20 vegades més que accidents de trànsit.

Aquesta seria, per tant, la realitat social i ambiental, una primera raó. Segona raó. Perquè aquesta situació té molt a veure amb les polítiques realitzades. Aquestes dades que jo li he assenyalat ens indiquen qui guanya i qui perd amb la crisi econòmica i quin tipus de societat s'ha estat construït a partir de les polítiques realitzades. Classes treballadores i mitjanes empobrides, una societat dual amb una creixent polarització entre l'extrem més ric i el més pobre, i una estructura social en tres terços, un ric, un altre mitjà integrat però empobrit i un terç exclòs.

Potser, vostè coneix un informe encarregat pel Parlament Europeu sobre l'impacte de la crisi sobre els drets fonamentals en el cas de l'Estat espanyol. És un informe demolidor. L'informe diu que algunes mesures d'austeritat han provocat un preocupant increment de la

pobresa, que afecta de forma negativa l'exercici dels drets fonamentals i que podria tenir un efecte devastador a llarg termini en els infants. Conclou l'informe que l'austeritat no només ha provocat l'empobriment de la població, sinó que ha deixat de contribuir a la recuperació econòmica. I, pel que fa a l'àmbit sanitari, l'informe alerta que les retallades realitzades suposen un risc per a la vida de les persones, eh?, parla, en el conjunt de l'Estat espanyol i, evidentment, també afecta Catalunya. I, en aquest sentit, pensem que la política de la Generalitat, els pressupostos de la Generalitat tenen un escàs efecte redistributiu i no fan la funció de protecció social que haurien de fer.

Evidentment, la retallada de més de 7.000 milions d'euros des del 2010, la reducció d'un 21 per cent en educació, d'un 20 per cent en salut, l'increment de les llistes d'espera, etcètera són fets greus que impacten en la societat catalana i que provoquen aquesta situació d'increment també de la desigualtat, perquè la política de la Generalitat i els seus pressupostos no fan aquesta funció de protecció social que haurien de fer o la renda mínima, que vostè coneix bé i que té un índex de protecció de les llars sense ingressos del 26,3 per cent.

És una qüestió de prioritats. A parer nostre, caldria un veritable pla de rescat social que tingués com a un element central la renda garantida da ciutadania per fer front a aquesta situació.

Miri, una de les següents interpel·lacions va del Pacte contra la pobresa, eh?, que, precisament, proposa el PP i un dels responsables d'aquesta situació no només és el Govern de la Generalitat, sinó també el Govern del PP, que és una veritable màquina de generar pobresa, no? Bé, l'Esperanza Aguirre, més que un pacte contra la pobresa, el que ha proposat és un pacte contra els pobres, no?, fer fora la gent que viu al carrer a la ciutat de Madrid.

Però, miri, per molts pactes que fem, no serviran de res si es queden en una imatge, en una foto, en un gest retòric, si no hi ha els recursos i les... si no és una veritable prioritat del Govern de la Generalitat.

Tercera raó. Perquè els indicadors de la realitat social i ambiental no són tinguts en compte en el disseny de les polítiques públiques. Tots coneixen ben bé aquest document, no?, el document de presentació del pressupost de la Generalitat. En aquest document podem trobar informació del PIB, de l'evolució dels preus, de la demanda interna, de la previsió de creació de llocs de treball, de les importacions i les exportacions, són dades necessàries, cal tenir aquestes dades macroeconòmiques, però hi hauria d'haver una memòria social, hi hauria d'haver quin és l'impacte, no només el dèficit generat, el dèficit públic, sinó l'impacte de les polítiques de la Generalitat i la prioritat de la reducció del dèficit en la realitat social del país, no hi ha referència a l'índex Gini, evidentment, no hi ha res sobre les emissions de CO2, només hi han les dades macroeconòmiques, però no aquelles dades sobre el detall de la realitat social, sobre la previsió

de l'impacte d'aquestes polítiques a nivell social i a nivell ambiental. El PIB no és un indicador suficient i, fins i tot, vàlid; ja sap allò que les catàstrofes naturals o els embussos provoquen, per exemple, un increment del PIB o, ara, amb la creació d'ocupació, es parla així, estem creant ocupació, però, en canvi, no es diu... s'està creant ocupació, però, en canvi, no estan incrementant-se substancialment el nombre d'hores treballades, i això per què? Perquè s'està substituint treball fix per treball precari.

I la darrera qüestió, la quarta raó seria perquè cal situar la desigualtat social i el desenvolupament sostenible en el centre del debat del país i a la prioritat de les administracions públiques. Com començar a canviar les polítiques? Doncs, fent que coneguem exactament quines són les dades i que estiguin en el debat de l'agenda pública política i, per això, proposem celebrar aquest debat anual, com es farà al Parlament francès, sobre l'impacte de les polítiques de la Generalitat.

Cal posar el focus a l'emergència social, cal convertir-ho en la veritable prioritat nacional i això vol dir centralitat en el debat polític i mediàtic, cal debatre sobre l'atur crònic, sobre la precarietat social, sobre el sensellarisme, sobre els desnonaments i sobre els problemes ambientals com els que els deia, sobre els efectes, per exemple, de la contaminació atmosfèrica en la salut pública.

A França, va costar molts mesos aprovar una llei que és molt senzilla, que només té un article. Nosaltres fem una moció i esperem que, com li deia abans, és una proposta molt clara, molt senzilla, que la puguem aprovar també amb el suport del Govern.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies. Moltes gràcies, presidenta i senyors i senyores diputats. Senyor diputat, en primer lloc, agrair-li aquesta interpel·lació que ens porta a parlar, efectivament, d'indicadors que no estan només i estrictament lligats al creixement econòmic, sinó que ens permeten parlar del progrés social, per tant, del benestar de les persones i de la seva qualitat de vida.

Vostè ha fet referència a diferents indicadors que, al llarg del temps, al llarg dels anys, han volgut sintetitzar aquest concepte, aquesta idea de progrés social; n'ha citat i n'ha desenvolupat algun, com l'índex de desenvolupament humà o de riquesa inclusiva, i tots, en el seu moment, han estat objecte de crítiques per prejudicis ideològics, per manca d'actualització d'acord amb l'evolució de la societat i perquè, en realitat, sempre hi ha un component subjectiu, però, certament, l'índex de progrés social, que és el que avui ens trasllada amb la interpel·lació del seu grup parlamentari, ha estat un indicador que ha mesurat amb múltiples dimensions aquest progrés social, però

que, per entendre'ns tots de què estem parlant, podríem dir que el que pretén és mesurar la capacitat d'un país per satisfer les necessitats social i no només socials, també les ambientals, del seu concitadà, i parlant de tres dimensions principals que, lògicament, corresponen i es vinculen directament amb prioritats jo diria del conjunt de governs i, malgrat, potser, no coincidim estrictament en la valoració que són també prioritats d'aquest govern les necessitats bàsiques de les quals tantes vegades hem parlat aquí –l'alimentació, l'atenció mèdica, però també la protecció, l'aigua, el sanejament, l'accés al coneixement, a les tecnologies de la informació i la comunicació i les oportunitats, allò que coneixem com a drets de les persones a la llibertat d'elecció en tants i tants àmbits, l'equitat o la inclusió.

I coincideixo plenament amb vostè i coincidim plenament amb vostè amb aquesta necessitat de complementar els indicadors econòmics. Vostè parlava que el producte interior brut és un indicador insuficient, en tant que només mesura, eh?, conceptes econòmics, si bé és veritat que ens fixem tantes i tantes vegades en els percentatges de PIB que destinen països del nostre context europeu molt més avançats en aspectes com l'educació, per exemple, o les polítiques d'atenció a la infància, i ben segur que els hem de continuar prenent com a escenari, però complementat amb altres tipus d'indicadors.

He de fer-li algunes consideracions en aquest índex de progrés social que vostè esmentava per, després, anar, concretament, a les seves propostes, que són tan concretes, doncs, que afavoriran, segur, també el nostre posicionament. Un índex de progrés social que no forma part de l'estadística oficial de la Unió Europea, com vostè sap, que no, tampoc s'ajusta exactament a la realitat socioeconòmica, en aquest cas, de Catalunya, però tampoc de cap país de la Unió Europea, perquè presenta una desagregació de resultats estatal i això dificulta comparar-ho amb l'estadística oficial pròpia que té casa nostra, que té Catalunya. Però sí dir-li que, pel que fa a la mesura, al mesurament de les situacions de risc d'exclusió social i desigualtat a Catalunya, l'Idescat ha treballat sistemàticament i ho fa en l'explotació de la mostra catalana de l'Enquesta de condicions de vida que realitza l'institut català de..., l'Institut Nacional d'Estadística, perdó.

En aquest sentit, sempre hem considerat que la mostra de llars que és objecte d'aquesta enquesta a Catalunya és molt inferior al que pertocaria per disposar d'uns resultats que ens permetessin comparar-nos i harmonitzar-lo amb les estadístiques comunitàries i, en aquest sentit, l'INE, l'Institut Nacional d'Estadística ha reconegut aquesta mancança i ha previst una ampliació per a l'any 2018. I també i promogut per l'Idescat, en la propera edició de l'enquesta de l'any 2016, s'incorporaran preguntes molt més detallades per detectar situacions de pobresa energètica.

Vostè deia que no es tenen en compte indicadors que contemplin aquestes variables socials; jo he de dir-li que utilitzem i hem

utilitzat..., i aquí mateix, en aquest hemicicle, quan discutíem, quan debatíem en el Ple monogràfic sobre la pobresa i les situacions de desigualtat a Catalunya sobre el coeficient Gini, com també sobre l'índex de desigualtat S80/20, que és aquell que té en compte en termes de distància: el 20 per cent de la població que té un nivell econòmic més alt comparat amb el quintil, el 20 per cent de població amb nivell econòmic més baix. I aquests són uns indicadors que ens apropen a aquestes magnituds a les quals vostè feia esment abans, a l'accés a les necessitats més bàsiques, al conjunt d'oportunitats. En aquest sentit, s'ha utilitzat a Catalunya, s'ha utilitzat pel mateix Departament de Benestar Social i Família, fins a l'any 2007, l'índex de desenvolupament humà, però també el relatiu al gènere, que en aquests moments això no és així perquè hi ha hagut un canvi metodològic a nivell de Nacions Unides que fa que el valor a Catalunya no es pugui calcular. Però sí que permeti'm dir-li –crec que aquí estarem bastant més a prop del que pugui semblar– que som molt conscients de la necessitat d'avançar en aquesta mesura dels indicadors, per exemple, coneixent les necessitats de cada territori per tal d'adequar les polítiques públiques, per tant, les actuacions del Govern de la Generalitat. I, en aquest sentit, treballem amb l'Institut d'Estadística de Catalunya des del Govern i de manera..., coordinant-ho des del Departament de Benestar Social i Família per elaborar uns indicadors territorials de la taxa de pobresa i exclusió social.

Com ho fem això? Com ho estem fent? Doncs amb una explotació específica de les fonts estadístiques disponibles a l'àmbit català per obtenir, com li deia, indicadors sobre la població en risc a la pobresa, privació material i exclusió social a escala territorial. Ho estem fent a partir de la detecció de dinou indicadors per les cent quatre àrees bàsiques de serveis socials amb quatre grans categories: la renda monetària, la renda econòmica, el mercat de treball, però també els indicadors demogràfics i la protecció social. I li he de dir i li dic amb satisfacció perquè no és una feina fàcil i, de fet, fa temps que hi estem treballant, que estem ja ultimant les últimes fases de revisió per poder procedir a publicar resultats en les properes setmanes. Com li deia, per tenir un major grau de coneixement, d'incidència de determinades situacions de necessitat, que és evident que existeixen, que s'han fet més intenses i que s'han fet molt més complexes a casa nostra amb l'impacte de la crisi que estem patint, però també per reorientar, per tant, en aquests termes de reforma o de reorientació de polítiques públiques i d'assignació de recursos a què vostè feia referència, per fer-ho de manera més eficaç i per fer-ho de manera més eficient, però també per determinar allò que tantes vegades hem considerat també aquí: quines són aquelles àrees territorials d'actuació preferent on cal dur a terme accions o polítiques d'inclusió més específiques.

Altres qüestions que han estat també proposades i treballades i que algunes han estat objecte de resolucions en aquest mateix Parlament i que, per tant, com a Govern, ens obliguen a treballar en aquesta

direcció. Conjuntament amb la Càtedra d'Inclusió Social de la Universitat Rovira i Virgili estem treballant amb el que serà l'observatori, l'observatori de la pobresa, l'exclusió social i la desigualtat del nostre país. També actualitzant una radiografia, que no és només econòmica, del sector social –del sector social–, en aquest cas, l'enquesta econòmica a centres i a entitats de serveis socials per disposar d'una perspectiva també del nivell d'ocupació i de la qualitat d'aquesta ocupació –vostè també hi ha fet referència en la seva intervenció– sobre el sector d'atenció en serveis socials. Una enquesta que, hi insisteixo, realitzem per segona vegada, és la segona, en més d'un miler de centres i més de quatre-centes entitats no lucratives del sector social. Com deia, ens sembla una radiografia també necessària, en aquest sentit.

Parlem d'informes, parlem d'informes anuals. En tenim ja alguna pràctica, alguna pràctica des d'aquest departament, en tant que, com vostè sap, i ho saben altres membres del seu grup que formen part de la Comissió de Benestar Social i Família, tenim el mandat també parlamentari de presentar anualment l'informe dels serveis socials a Catalunya. Estem ultimant l'informe de l'any vinent per tal de poder-lo presentar.

Sempre els comentaris dels diversos grups parlamentaris tenen a veure amb la informació molt quantitativa i menys qualitativa d'aquest informe de serveis socials i el nostre compromís és de poder anar incorporant indicadors que ens permetin fer un debat també quantitatiu, però sobretot qualitatiu. I estic convençuda que podem trobar fórmules d'incorporar alguns d'aquests indicadors als quals vostè feia referència amb aquells que ja està treballant el Govern per tal de millorar la informació que podem lliurar i, més enllà de la informació, poder fer debats molt més aprofundits, però que valorin també aquest impacte de les polítiques públiques.

Alguns altres aspectes abans d'acabar aquesta primera intervenció. Vostè ha parlat i ha fet referència a l'efecte reductor dels nivells de pobresa a partir de les prestacions socials. Simplement recordar que disposem d'un altre instrument, que no disposàvem fins ara, que és el mapa de prestacions socials, precisament vam presentar-lo la setmana passada també aquí, en seu parlamentària. I una de les conclusions a les quals arribàvem és efectivament l'efecte, sí, redistributiu de moltes d'aquestes prestacions, malauradament, el gruix més important de les quals depèn del finançament de l'Estat espanyol, com són les pensions i tot el que té a veure amb la protecció social des d'un punt de vista de la seguretat social i de l'ocupació; però sí, en definitiva, un efecte redistributiu que hem de poder copsar també en la mesura que treballem i que millorem aquests indicadors de caràcter social.

Evidentment que som conscients de l'emergència, de la situació d'emergència que viu aquest país –hem fet servir també aquests termes moltes vegades–, i és per això que aspectes com la pobresa infantil o la pobresa energètica són objecte d'una intensificació per

part dels recursos d'aquest Govern i de les accions que treballem de manera transversal.

A la segona part, miraré de donar resposta a la resta de punts del seu plantejament.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellera, com jo li deia, les propostes són molt concretes, no?, i esperem que vostè també d'una forma concreta, en la segona intervenció, ens digui si li sembla bé, si hi estan d'acord o no, entenent dues consideracions, no? Una que em sembla que precisament vostè hauria de ser la més interessada en això, no? Perquè tot i ser..., perquè vostè el que s'ocupa és precisament de les polítiques socials i el que estem dient és que aquestes polítiques socials han de tenir la centralitat absoluta a la política del Govern, la prioritat absoluta és respondre a l'emergència social, no?

I una altra consideració, que és, miri, que la mirada del Govern de la Generalitat a l'hora de legislar i, especialment, de fer els pressupostos de la Generalitat està encara basada estrictament en el creixement econòmic, no..., en el creixement econòmic, en el PIB, en els indicadors macroeconòmics. No és un problema de l'Idescat, no és un problema de coneixement o desconeixement de la realitat social, de fer més o menys observatoris, tot això és positiu; es tracta de des de quina perspectiva, per exemple, es realitza l'avantprojecte de pressupostos de la Generalitat o, és igual, qualsevol llei, qualsevol llei del Govern de la Generalitat. Perquè, si la política..., si la mirada és sobre estrictament el PIB i quantes dècimes s'ha incrementat el PIB i quantes s'ha incrementat l'exportació o la demanda interna, d'aquí, bé, en poden sortir unes polítiques determinades. Però si l'objectiu és com a quant s'ha de reduir la desigualtat social..., nosaltres pertanyem a un estat, l'Estat espanyol, que és el segon de tot Europa –crec que després de Letònia– en increment de les desigualtats socials, si l'objectiu és aquest, reduir les desigualtats socials, fer front a la precarietat social, a la precarietat laboral, per exemple, les polítiques són unes altres. Potser si aquesta realitat social, aquests indicadors haguessin estat més tinguts en compte, si la mirada s'hagués..., el focus s'hagués posat aquí, doncs no s'hagués eliminat, per exemple, el conveni dels ajuntaments amb les escoles bressol, incrementant la desigualtat de gènere, per exemple, amb l'impacte corresponent que pot tenir la desigualtat de gènere; o haguéssim fet un altre decret de pobresa energètica, el fons del qual encara no està suficientment dotat i les entitats ens continuen dient que a Catalunya hi ha talls de subministrament. Cal recordar-ho, en un moment, l'any passat, on les elèctriques van tenir, si no ho recordo malament, uns 7.000 milions de beneficis.

Això continua passant? Hi ha pressió mediàtica i vostès intenten fer a corre-cuita alguna cosa, però no és l'adequada, no és suficient. Per

què? Perquè no és exactament la prioritat. O la renda mínima d'inserció, no van resoldre el nyap de 2011, la darrera xarxa de protecció social que hi ha jo li recordava que té un índex, un nivell de cobertura baix. És veritat, vostès han incrementat el pressupost, però hi ha 210.000 persones a Catalunya sense cap tipus d'ingrés; i, si no ho recordo malament, els expedients de la renda mínima deuen ser al voltant d'uns 27.000, aproximadament. I, en canvi, no hi ha manera de tirar endavant al Parlament de Catalunya la renda garantida de ciutadania. La política assistencial té un determinat objectiu, té un determinat objectiu que és intentar que la cosa no es dispari, no sigui exagerada. La política que tingui com a prioritat l'emergència social i la reducció de les desigualtats socials, doncs, implica això, implicaria, per exemple, una altra prioritat, la renda garantida de ciutadania, i una altra política fiscal. Perquè a totes les dades que jo li donava abans n'hem d'afegir una altra: en despesa social, estem per darrere d'Europa, però és que amb pressió fiscal estem set punts també per sobre de la mitjana europea.

I aquesta és la qüestió: no es tracta d'allò que faci l'Idescat, no es tracta dels observatoris, sinó exactament a l'hora de dissenyar les seves polítiques, començant per la dels pressupostos de la Generalitat o qualsevol llei sectorial, exactament quina és la prioritat. Miri, si vostès haguessin tingut en compte la desigualtat social com un problema, que és la veritable malaltia que té aquest país, no haguessin aprovat la reforma laboral. Sap quina és la conseqüència? I vostès li van donar suport, a Madrid, a la reforma laboral i la van endurir, la van radicalitzar. Sap quina és la conseqüència de la reforma laboral? Que hi ha un 14 per cent de treballadors pobres, que és un nou fenomen i que demostra allò que jo deia a la meua intervenció inicial: el creixement econòmic com a tal, el PIB i fins i tot la creació d'ocupació malauradament ja no és el garant del benestar de la ciutadania. Hi ha un 14 per cent de treballadors que té unes remuneracions, uns salaris, que els situen per sota del nivell de la pobresa. O el PP, si realment..., els drets humans, miri, no li dic la desigualtat social, els drets humans els haguessin tingut en compte per alguna cosa, no hagués aprovat, com va fer amb un decret, l'exclusió sanitària de les persones immigrants.

És una qüestió d'indicadors... No, no dic vostès, dic el Govern del PP. És una qüestió d'indicadors i és una qüestió de prioritat, no és una qüestió només d'estadística, sinó realment si entenem que la desigualtat social, la desigualtat social que hi ha a Catalunya és el principal problema que cal combatre, si la pobresa i l'exclusió social és la prioritat absoluta de l'agenda política del país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Si parlem de lluita contra les desigualtats, és clar que li he de dir que és una prioritat i que està en la centralitat més absoluta, i això no només en termes d'inversió econòmica. I aquí sí que m'hauria de referir, com vostè ha fet, a les dotacions pressupostàries: el fet que la inversió social en base als pressupostos d'enguany, també de l'any passat, estiguin ratllant el 72 per cent crec que demostra que això és una prioritat –no només des d'una perspectiva d'inversió– pressupostària.

Al servei de què, aquesta lluita contra les desigualtats? –tan important és parlar del quan com del com, al servei del què. Doncs, d'una recuperació econòmica necessàriament vinculada, necessàriament lligada a la disminució de les desigualtats, precisament a la reducció d'aquella distància de la qual abans parlàvem entre els que més tenen i els que cada cop tenen menys. I aquest és un compromís, i estic convençuda que compartit. Podrem discrepar, segur, sobre les maneres d'assolir-lo o les vies i les accions polítiques, però ben segur que com a objectiu el compartim. I jo li he de dir que és una autèntica prioritat d'aquest Govern i que això implica reorientació de les polítiques públiques. I no tot són indicadors, efectivament, ni estadístiques, ni observatoris, ni mapes, però també els necessitem, senyor diputat, especialment en aquells aspectes en els quals no disposàvem d'aquesta fotografia, necessàriament transversal, que hem de tenir en moments en què els recursos són escassos. I per tant la intensificació de les prioritats ha d'existir, però també hem de saber i hem de conèixer molt bé el terreny que trepitgem.

I amb això vull dir-li que en aquesta reorientació de les polítiques públiques ens cal una visió molt més transversal de la que hem tingut fins ara, que afecti camps molt diversos, començant pels serveis socials, que no són l'única peça, però en tot cas són clau, i no des d'una perspectiva assistencial, sinó tot el contrari, per abordar precisament aquestes polítiques de lluita contra la pobresa. I crec que en aquests moments els serveis socials allò que tenen com a funció més important és la de coordinar-se amb la resta de serveis que reben o que poden rebre les persones que estan en risc d'exclusió social. Com l'ocupació, evidentment, un dels pilars centrals d'aquesta inclusió social. I aquí és on les polítiques actives, les polítiques passives són factors determinants. I per tant aquí també, un clar esforç de coordinació entre serveis socials i ocupacionals. O l'educació i la formació al llarg de la vida, precisament per trencar també amb cicles de transmissió intergeneracional de la desigualtat. O l'habitatge. O l'assistència sanitària, aquesta a la qual vostè feia referència, una assistència sanitària universal a Catalunya, trencant amb els límits que imposa el mateix Govern de l'Estat, coordinant les diferents administracions existents, i en aquest sentit amb una col·laboració molt i molt estreta amb l'Administració local, per optimitzar les actuacions que realitza cadascuna d'aquestes administracions. Li deia: no es tracta de fer una política assistencial.

Li ho nego rotundament. I tampoc amb una visió que el pressupost no es dispari, sinó de fer-lo sostenible precisament, senyor diputat.

Parlant de la renda garantida de ciutadania, li recordo que s'estan tramitant les esmenes, està en tramitació parlamentària en fase d'esmenes, no precisament allargant aquest procés amb pròrrogues sol·licitades per diferents grups parlamentaris, en cap cas pel grup parlamentari que dóna suport al Govern, per si vostè anava, doncs, en aquesta línia.

I en el temps que em resta deixi'm dir-li també que és important parlar també i fer una reflexió sobre com distribuïm els recursos que es generen i de quina manera, amb aquesta redistribució, amb aquesta pressió fiscal a la qual vostè feia referència, podem disminuir aquestes desigualtats.

També una reflexió sobre com es gasten els diners públics, els recursos públics en èpoques expansives, si s'ha fet o no s'ha fet prou, el fet de reservar diners per atendre prioritats socials presents i futures de les persones.

I disposem d'instruments que crec que treballen i que tenen com a objectiu aquesta línia precisament, aquesta recuperació econòmica vinculada a la màxima cohesió social i reequilibri de les desigualtats. I en aquest sentit, i després en parlarem, ben segur, en ocasió de la interpel·lació d'un altre grup sobre el Pacte contra la pobresa..., però disposem, sí, d'un pacte per a la infància a Catalunya, que aviat complirà dos anys de vida, d'un pla de suport al tercer sector social, d'un pacte per al diàleg social permanent amb els agents socials i econòmics, i plans, doncs, també integrals, tots ells concertats, consensuats amb els diferents sectors.

Pobresa energètica. Recordar-li: aquí no es va fer res a corre-cuita. El Govern va aprovar un decret, el va convalidar aquest Parlament, i va ser el Govern de l'Estat a partir de la seva impugnació qui va aconseguir la seva paralització. Lluny d'això, hem continuat treballant amb el desenvolupament d'aquest decret, amb la moratòria de pobresa energètica, continuat treballant al costat dels ajuntaments perquè per la via dels ajuts socials o del suport a les entitats socials es pugui procedir a donar suport a les famílies que estan en risc de patir el tall de subministrament. I molts altres aspectes que estic convençuda que podem anar treballant. En aquest sentit, perquè vostè m'acusava de poca concreció, dir-li que estem disposats a millorar aquests indicadors que tenim però que necessitem enriquir per tal de poder debatre. I jo li deia i li posava exemples, com venim molt habitualment –jo ho faig molt sovint– precisament a presentar determinats informes en aquest Parlament, i moltes vegades en el que coincidim plenament és que necessitem mesures o maneres de mesurar més qualitatives, que no tant quantitatives. I per descomptat que tot debat que puguem fer en seu parlamentària en aspectes tan prioritaris en l'agenda del Govern, però també, ben evident, dels diferents grups parlamentaris, doncs..., serà benvinguda i la podrem treballar.

Moltes gràcies.